

[Justitsministeren]

Flygtningenævnet. Og hvem der tager stilling til, om der skal gives humanitære opholdstilladelser: Det gør Justitsministeriet, justitsministeren. Det er det, der er det afgørende i denne sammenhæng, og derfor synes jeg, at den problematik, hr. Arne Melchior her bringer ind i billedet, ikke har spor med det spørgsmål at gøre. Det kan være, at hr. Arne Melchior synes det, men det er altså bare ikke tilfældet. Det er nævnet, der tager stilling til, om man er flygtning eller ej, og det er justitsministeren og ministeriet, der tager stilling til, om der ud over selve asylgrundlaget er særlige omstændigheder, individuelle omstændigheder – sygdomsforhold, familiemæssige omstændigheder eller andet – der bestemmer, om man får opholdstilladelse i Danmark.

Hvis der gives afslag, både i nævnet og vedrørende de humanitære opholdstilladelser i ministeriet, har vi udsendelsesproblematikken, og så kommer vi ind i den debat, hr. Arne Melchior har rejst. Jeg havde forleden i Folketingets Retsudvalg lejlighed til at give en redegørelse for forløbet og også for, hvad der er Justitsministeriets opfattelse i denne sammenhæng.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Der er vist ikke nogen, der er i tvivl om, at der rundt omkring er mange følelser involveret i denne sag. Men det bør vel ikke forhindre os alle sammen i både at lytte og også at høre efter, hvad der bliver sagt. Jeg fik den tanke, da jeg hørte både hr. Ninn-Hansens og fru Birthe Rønn Hornbechs indlæg.

Hr. Ninn-Hansen siger, at vi ændrer afgørelsen i nævnet. Jeg har én gang sagt det og vil gerne gentage, at vi har taget nævnets afgørelse om flygtningestatus til efterretning, vi sætter ikke spørgsmålstejn ved den. Derimod har Folketinget givet ministeren en bemyndigelse til at give opholdstilladelse af andre årsager, herunder humanitære årsager. Og dér er det, at vi siger: Hr. minister – vi sagde det i september, og vi siger det nu med loven – brug denne bemyndigelse!

Hvis hr. Ninn-Hansen mener, at det at bruge disse kriterier, menneskelige og humanitære årsager, er at ændre Flygtningenævnets afgørelse, måtte jeg forstå af ministerens første indlæg, at han har ændret afgørelsen i 329 – var

det vist – tilfælde i løbet af 1991, hvor han havde givet humanitær opholdstilladelse til folk, efter at de havde fået afslag i nævnet. Jeg mener ganske enkelt, at hr. Ninn-Hansens form for argumentation er forrøvet.

Så spørger både hr. Ninn-Hansen og fru Birthe Rønn Hornbech, hvor langt vi vil gå. Jamen jeg sagde i al stilfærdighed, og hvis jeg ikke hørte helt fejl, sagde ministeren det også: Der kan være mennesker, som stort set har samme vilkår som de statsløse palæstinensere, stort set lige betingelser i forhold til det, vi drøfter her. Vi synes, det er rimeligt, at vi under udvalgsbehandlingen ser på, om det er tilfældet, hvor mange det er, hvem det er, så vi kan tage stilling til det. Jeg synes, det er rimeligt, at man undersøger sådan noget under en udvalgsbehandling, og derfor er det meningsløst, når fru Birthe Rønn Hornbech spørger, hvilke nationaliteter der er tale om, osv. osv. Vi vil bare gerne have undersøgt, hvordan virkeligheden forholder sig.

Justitsministeren (Engell):

Det er mere for, at den videre debat ikke skal foregå på et forkert grundlag: Jeg tror ikke, fru Dorte Bennedsen misforstod mig, men det, vi taler om, fører os til to forskellige konklusioner. Det, jeg peger på, er, at det at gå ind med en særlovgivning i forhold til én gruppe rejser væsentlige problemer i forhold til mange andre; der bliver en vilkårlighed og en skævhed. Derfor bør man efter min opfattelse holde sig til det system, vi nu har bygget op, og sige: Der er generelle svagheder i systemet, det tager så lang tid, og det skal vi have ændret. Men det forudsætter også, at der sker ændringer i den materielle lovgivning. Det er ikke nok, at fru Dorte Bennedsen siger til mig: Ministeren må administrere på en anden måde, for det forudsætter, at Folketinget er indstillet på at begrænse nogle af de mange muligheder, der i dag er for at begære en sag genoptaget, indklaget, få den op til fornyet sagsbehandling og derved trække tiden ud. Så min konklusion er: Vi skal ikke særlovgive, for det skaber skævheder.

Fru Dorte Bennedsen når til en anden konklusion: Vi skal ikke skabe skævheder, og derfor må vi hellere også lade loven omfatte en række andre. Lad mig så sige: Nu kender jeg kun den debat fra medierne, og der var jo ikke